

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

prosinec 2009

Velice srdečně vás všechny zdravím v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z Iz. 46:10:

„Já oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, co mi se líbí, činím.“

V tomto verši nám Bůh oznamuje, že již před začátkem věděl, co všechno se bude dít v průběhu času až do konce. Nejen to, On také pojal plán, který až do podrobností naplní: „... Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to.“ (46:11).

Od 40. kapitoly jsou předpověděny spásné dějiny: „... povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Řekni městům Judským: *Aj, Bůh váš. Aj, Panovník Pán proti silnému přijde, a rámě jeho panovat bude nad ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním.*“ (Iz.40:6-10). Ano, On sám přišel a přinesl nám spásu.

Na počátku času vystoupil Bůh, *kterého nikdo nikdy neviděl* (Jan.1:18; 1.Tim.1:17), *a který sám má nesmrtelnost* (1.Tim.6:16), vyšel ze Svě plnosti Du-cha, světla a života z věčnosti a putoval ve viditelné postavě v zahradě Eden.

V 1.Kr.22:13-24 a 2.Par.18:12-22 svědčí prorok Micheáš: „*Viděl jsem Pána sedícího na trůnu svém, a všechno vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho*“ (2.Par.18:18), a informuje o té rozpravě, která tam probíhala.

Od počátku byl Bůh, ten Pán obklopen anděly, a jim již v 1.Moj.1:26-28 řekl: „*Učiňme člověka ...*“ Andělé Boží jákali, když Pán stvořil Zemi (Job.38:1-7). Když lidé zpyšněli a stavěli věž, která měla dosahovat až do nebe, řekl Pán andělům: „*Protož sestupme a zmaťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl.*“ (1.Moj.11:7).

V 1.Moj.18 navštívil Pán Svěho služebníka Abrahama v doprovodu dvou andělů, v podobě tří mužů (v.2). Abraham nebeské návštěvě umyl nohy, nechal zabít tele a upéci koláč a při jídle je obsluhoval. Dva andělé šli dále do Sodomy, ale Pán zůstal s Abrahamem (18:22). Ve Svatém Písmu jsou andělé popisováni jako muži (Dan.8:15, 9:21). V Luk.1 stál anděl Gabriel po pravé straně oltáře zápalné oběti a mluvil k Zachariášovi. Přišel také k Marii a předpověděl jí narození našeho Spasitele (v.26-38).

V Izaiáši 6 čteme o mocném prožití tohoto proroka, který dosvědčuje: „*Léta, kterého umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdvíženém, a podolek jeho naplňoval chrám. Serafinové stáli nad ním ...*“ (1-3). „*Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošlu? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já,*“

pošli mne.“ (6:8). Z předešlého popisu vychází najevo, co Pán slovy „koho pošleme“ míní. Pán byl vždy obklopen Svými anděly a nebeskými zástupy, i při vydání Zákona, což je patrné z následujících biblických míst: Sk7:38+53; Gal.3:19; Žid.2:2 aj. Od počátku Bůh mluvil k andělům a skrze anděly, k lidem a skrze lidi. Proto mohl Bůh ten Pán přímo na počátku říci: „*Učiňme člověka k našemu obrazu*“.

Při narození Spasitele andělé zpívali: „*Čest Bohu na výsostech ...*“ (Luk.2:14). Podle Mat.4:11 sloužili andělé Pánu při pokušení. Dva andělé svědčili vzkříšení Pána (Luk.24:4); dva andělé předpověděli návrat vzkříšeného Pána (Sk.1:9-11).

Také prorok Ezechiel směl Pána vidět v podobě Muže sedícího na trůnu a popisuje všecko nejpřesnějším způsobem: „*Svrchu pak na obloze, která byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trůnu, na pohledění jako kámen safírový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako podoba člověka - Muže. ... Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Pánovy. Kterěžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas mluvícího.*“ (Ez.1:26+28).

Bůh se zjevuje Svému lidu a Svě církvi

„*Tobě je to ukázáno, abys věděl, že Pán je Bůh, a že není jiného kromě něho. Dal s nebe slyšet hlas svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázal tobě oheň svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku ohně... Věz tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Pán jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného.*“ (5.Moj.4:35-36+39).

Bůh se zjevoval vždy jen Svému lidu, a sice jako Všemohoucí, ten Věčný; jiným národům zůstal skryt. Jeho zjevení během celého Starého Zákona po celých čtyři tisíce let byla od Adama až po Krista rozličná. Ale teprve na počátku Nové Smlouvy se zjevil jako Otec v nebi a v Synu na Zemi. Proto žádný prorok nemluvil o Otci v nebi, nemluvě o tom, že by se k nějakému Otci v nebi modlil. Nuže existují mnohá zaslíbení ohledně narození Syna a právě tak našeho ustanovení za syny a dcery Boží:

„*Já budu jemu otcem, a on mi bude synem.*“ (2.Sam.7:14; 1.Par.17:13).

„*Vypravovat budu úsudek. Pán řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě. Požádej mne, a dám národy, dědictví tvé, a končiny země, vladařství tvé.*“ (Ž.2:7-8).

„*Služte Pánu v bázni, a veselte se s třesením. Libejte syna, aby se nerozhněval, a zhylnuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všichni, kteří doufají v něho.*“ (Ž.2:11-12).

„Ježto ty jsi, který jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání při prsou matky mé. Na tebe jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bůh můj ty jsi.“ (Ž.22:10-11).

„On volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého. Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských.“ (Ž.89:27-28).

„Proto sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazve jméno jeho Emmanuel »Bůh s námi«.“ (Iz.7:14).

V Iz.9:6 je řečeno, kdo je Syn: „Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“

Naše předurčení

„Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa k tomu, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce“ (Ef.1:4).

„Předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podle dobře libé vůle své“ (v.5).

„V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho“ (v.7).

Nechť je ještě jednou zdůrazněno: v časovém období Starého Zákona znali proroci a lid izraelský Boha jen jako PÁNA/JAHVE, který se jim zjevoval. Označení BŮH TEN PÁN/ELOHIM-JAHVE je ve Starém Zákoně napsáno více než šesttisíckrát – vždycky v jednotném čísle, ani jednou v čísle množném. Bůh sám vydal Svému společenství lidu toto vyznání víry: „Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš, Pán JEDEN jest ...!“ (5.Moj.6:4-9).

Právě tak nalézáme všechna zaslíbení, která se týkají Zachránce a spasitelného plánu již v celém Starém Zákoně. Teprve uskutečněním Jeho vlastního spásného plánu se Bůh zjevil jako Otec v nebi a ve Svém jednorozeném Synu na Zemi.

„A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tě; a proto, co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.“ (Luk.1:35).

„Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově“ (Luk.2:11).

„A aj, zazněl hlas s nebe řkoucí: Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“ (Mat.3:17).

„Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; neb jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdi k bratrům svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (Jan.20:17).

„Nebo které předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobnění obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.“ (Řím.8:29).

„A však bude počet synů Izraelských jako písku mořského, kterýž ani změřen, ani sečten býti nemůže. A stane se, že místo toho, kdež řečeno jim bylo: Nejste vy lid můj, řečeno jim bude: Synové Boha silného a živého jste.“ (Oz.1:10).

Obě zaslíbení o Synu Božím a synech Božích patří k sobě, tak to viděl Pavel: „... Jakož i skrze Ozeášu dí: Nazvu nelid můj lidem mým, a nemilou nazvu milou. A bude na tom místě, kdež řečeno bylo jim: Nejste vy lid můj, tu nazváni budou synové Boha živého.“ (Řím.9:25-26).

„A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“ (2.Kor.6:18).

„Kteří jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteří jste někdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství.“ (1.Petr.2:10).

Ježíš Kristus je Pán

Když se Bůh/Elohim zjevil ve Starém Zákoně, potom se to stalo jako PÁN/JAHVE, tomu jsme porozuměli. V Novém Zákoně se zjevil v Synu. I zde dává Písmo Svaté vyjasnění, kdo Syn je:

„A odkud mi to, aby přišla matka **Pána** mého ke mně?“ (Luk.1:43).

„Velebí duše má **Pána**, a veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém,“ (Luk.1:46b-47).

PÁNEM je tedy od samého počátku; jako Syn byl zplozen a narodil se. Po Svém zmrtvýchvstání byl v Janově evangeliu označován už jen jako „PÁN“:

„I běžela odtud a přišla k Šimonovi Petrovi a k jinému učedníkovi, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali **Pána** z hrobu, a nevíme, kde jej položili.“ (Jan.20:2).

„Kteří řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali **Pána** mého, a nevím, kde ho položili.“ (Jan.20:13).

„I přišla Maria Magdaléna, zvěstujíc učedníkům, že by viděla **Pána** a že jí to pověděl.“ (Jan.20:18).

„A to pověděv, ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce **Pána.**“ (Jan.20:20).

„I řekli jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. A on řekl jim: Leč uzřím v ruku jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím.“ (Jan.20:25).

„I odpověděl Tomáš a řekl jemu: **Pán** můj a Bůh můj.“ (Jan.20:28).

„Protož známé vám činím, že ... žádný nemůže říci Ježíš je Pán, jedině v Duchu svatém.“ (1.Kor.12:3).

Jako Pán, jako ten JÁ JSEM, byl již před Abrahamem. „Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, JÁ JSEM.“ (Jan.8:58).

Jako Syn svědčil: „... že jsem já od Boha vyšel. Vyšel jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otcí.“ (Jan.16:27b-28).

„... a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal“ (Jan.17:8b).

„Skrze to věříme, že jsi od Boha přišel.“ (Jan.16:30b).

„Otče svatý, ostříhej jich ve jménu svém, které jsi mi dal, aby byli jedno jako i my.“ (Jan.17:11b).

Všechna zaslíbení a symbolické stínové obrazy Starého Zákona budou a jsou uskutečňovány v průběhu Nového Zákona:

Spasitel musel být Synem Abrahamovým a Davidovým (Mat.1:1).

ON musel být Synem člověka a Synem Božím (Luk.1:35).

ON musel být Beránek Boží, který nesl hřích světa (Jan.1:29).

ON musel být Prostředníkem Nové Smlouvy (Žid.9:15).

ON musel být Přímluvcem (1.Jan.2:1-2).

ON musel být Velekněz (Žid.2:17).

Jako jednorozený Syn je prvorozený mezi mnohými bratřími (Řím.8:29; Gal.3:26; Žid.2:11). Musíme dávat pozor, jako co je náš Spasitel ve Svém členství představen. Na otázku, jestli je On Syn Boží, „odpověděl Ježíš: *Ty jsi to řekl.* (v něm př. Bible: Ano, jsem) *Ale však pravím vám: Od toho času užíte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na oblacích nebeských.*“ (Mat.26:64).

ON není jako druhá Boží osoba, nýbrž jako Syn člověka je na pravici Boží. Toto označení je v těch čtyřech evangeliích více než sedmdesátkrát, ale ani jednou od Římanům 1 až po poslední verš v Judově epistoletě. Od Řím.1 je popsán jako Syn Boží ve spojení s dokonalým spasením a církví.

Tak v Jan.3:13 není psáno »Syn Boží«, ale »Syn člověka«: „*Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sestoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.*“

V Mat.25:31 čteme: „*A když přijde Syn člověka v slávě své, a všichni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své.*“

V Mat.25:1-13 přichází jako Ženich, a ty panny, které jsou připraveny, vejdou na svatbu.

Je absolutně důležité, abychom Slovo Boží přesně četli, správně zařazovali a dostali je zjevené Duchem Svatým. Vidíme ta tři hlavní Boží zjevení jako Otce v nebi, v Synu na Zemi, v církvi skrze Ducha Svatého. Potom vidíme ty různé úkoly Spasitele, když se stal člověkem. ON může být všechno ve všem: Syn Boží, Syn člověka, Syn Davidův, Syn Abrahamův, Beránek Boží, ano, Lev z kmene Juda. ON je Prostředníkem a Přímluvcem, On je Král, Kněz, Prorok. Chválen nechť je náš Pán a Bůh, který nám ve Svém jednorozeném Synu daroval ustanovení do

synovství (Gal.4:4-7)! Nyní jsme děti Boží a v dokonání budeme proměněni k obrazu Syna Božího (1.Jan.3:1-3 aj.). Ten Spasitel se nám stal rovným, když se stal člověkem, abychom my mohli být rovni Jemu v prvním vzkříšení.

Od koncilu v Nice roku 325 n.l. bylo křesťanství vedeno do bludu. Do toho času, tak jako v židovstvu od samého počátku, platila víra v jediného Boha, který žádná jiná božstva vedle Sebe nestrpí (2.Moj.20 aj.). Všichni otcové kostela pocházející z pohanství Židy nenáviděli a vytvořili podle pohanského vzoru trojiční božstvo. V „nicejském vyznání víry“ o Ježíši Kristu je psáno: „... Boží jediný Syn, který se narodil z Otce před celým světem, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravdivý Bůh z pravdivého Boha ...“

O takovém Synu, který se měl Otcovi narodit před začátkem času, o tom Bible opravdu nesvědčí. Je to učení antikrista; je to v protikladu k 1.Jan.4:2-3. Syn Boží byl zplozen Duchem Svatým. ON je ten *Pomazaný, Kristus*, a narodil se v Betlémě. V celém Starém Zákoně On byl ten PÁN/JAHVE; v Novém Zákoně Jej známe jako Syna JAŠUA/JEŽÍŠ. Učení Trojice, tzv. „tří věčných osob“, v Bibli neexistuje. To se stalo prvním dogmatem – sloupem kostela v římské říši a to převzaly všechny ostatní křesťanské kostely v celém světě.

Slovo se stalo tělem

Janovo evangelium začíná jak známo takto: „*Na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha, a Bůh byl to slovo.*“ Výraz „slovo“ byl přeložen z řeckého slova *Logos*. Ale hebrejské slovo zní *Dabar* a má tři základní významy: Mluvit, Přikázat, Informovat. Na počátku byl tedy ten Mluvící, který řekl a stalo se; On přikázal a bylo to zde, a potom mohla být napsána zpráva o stvoření.

Následující místa Písma se tímto vztahují vždy na toho jednoho, jediného Stvořitele, který existuje, který je to Slovo, Mluvící a Jednající v jednom. „*Na počátku stvořil Bůh nebe a Zemi.*“ (1.Moj.1:1).

„*Slovem Pánovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich.*“ (Ž.33:6).

„*Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.*“ (Ž.33:9).

„*I prvé nežli jsi založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa*“ (Ž.102:26).

„*Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.*“ (Jan.1:3).

„*Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.*“ (Žid.1:10).

„*Hoden jsi, Pane, přijmout slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.*“ (Zj.4:11).

To slovo *Dabar*, které bylo přeloženo jako *Logos*, je sám Pán, žádný Hospodin, který se stal tělem a přebýval mezi námi. Amen.

Duch pravdy nebo duch klamu

„Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdu, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy.“ (1.Jan.2:21).

Je zde ten čas, kdy soud začíná od domu Božího. Bůh odděluje ve Své církvi světlo od tmy, pravdu od lži. Falšování a vedení do bludu se rozmáhá. Zaprvé se budeme zabývat zfalšováním ohledně poslání před druhým Kristovým příchodem.

Co ten hlas z nadpřirozeného světla 11. června 1933 bratrovi Branhamovi opravdu řekl? Ve svém svědectví z 10. února 1960 v San Juanu říká bratr Branham: „**Mnoho lidí, i novináři tam stáli na břehu. Tehdy bylo rovněž řečeno: »Podívej se nahoru«. A když jsem vzhlédl vzhůru, sestoupilo to světlo dolů. Lidé omdlěli a zazněl hlas, který otřásl celou krajinou: »Jako Jan Křtitel byl předeslán před prvním Kristovým příchodem, tak zvěst, která je ti dána, předejde druhému Kristovu příchodu.«** Ne, že bych já byl tím předchůdcem, ale ta zvěst bude tím předchůdcem.“

V šestnácti různých kázáních bratr Branham sám zdůraznil, že ta zvěst předejde druhému Kristovu příchodu. V tom výše uvedeném citátu kladl zvláštní důraz na to, že ne on, ale zvěst bude tím předchůdcem. Proto ještě jednou tuto větu z jeho úst: „**Ne, že bych já byl tím předchůdcem, nýbrž ta zvěst bude tím předchůdcem.**“

Ve zfalšované verzi se říká: „*Jako Jan předešel prvnímu příchodu Pána, tak ty budeš poslán, abys předcházel Jeho druhému příchodu.*“ Tady o zvěsti už není řeč, ale celá váha je položena na osobu bratra Branhama. Z toho vyplývá tvrzení, že jeho službou bylo všechno ukončeno.

Ta zfalšovaná verze není napsána jen v knize „Události v životě proroka“, angl. „The acts of Prophet“, nýbrž byla dokonce vyryta na vstupní dveře domu, který byl pro bratra Branhama postaven v Tucsonu, ale dodělán byl až po jeho odchodu domů.

I na náhrobním kameni ve tvaru pyramidy, je též vyryta tato zfalšovaná verze.

Tu knihu „The Act of the Prophet“ jsem nemohl přeložit, hlavně kvůli tomuto citátu a jiným nesrovnalostem v textu. Ale našli se jiní, a tak to bylo rozšířeno ve vícero jazycích.

Všech šestnáct autentických výroků bratra Branhama obsahuje slovo **zvěst**. A právě to, na co Bůh položil obzvláštní důraz, chybí v těch třech jmenovaných falzifikátech. Jak často bratr Branham zdůrazňoval, že u Evy se jednalo o jediné slovo, kterým se nepříteli zdařilo ji svést! I zde následovalo zfalšování vlastního smyslu důležitého slova „zvěst“. Je to proto tak zrádné, protože v tom mají svůj původ všechna další falšování a bludná učení. Ano, a potom je v té zmiňované knize věta: „Někteří věří, že hlas řekl: »Tvá zvěst předejde Jeho příchodu.« Ale my tomu nejen věříme, my máme nevyvratitelné důkazy.

Musíme se vážně ptát: Je pravda to, co řekl ten nadpřirozený hlas z nebe a co bratr Branham s neobyčejnou přesností reprodukoval, anebo to, co je napsáno v té knize, na domovních dveřích či na náhrobním kameni a šíří se do celého světa?

Co platí?

1. to, co Bůh zaslíbil!
2. to, co Pán řekl 11. června 1933!
3. to, co bratr Branham šestnáctkrát potvrdil!
4. to, co Pán řekl 2. dubna 1962!
5. to, co potvrdil bratr Branham 3. prosince 1962!
6. to, co Pán řekl 19. září 1976!
7. to, co se od roku 1966 až dodnes skutečně v celém světě děje!

Tvrzení, že sám bratr Branham je předchůdcem Ježíše Krista a tím je ta věc vyřízena, je prostě řečeno zavádějící a úmyslná lež. Při svých sedmi světových cestách, jak je sám nazval, navštívil jen dvanáct zemí a v devíti měl výhradně evangelizační shromáždění. Po otevření sedmi pečeti v březnu 1963 se jednalo o to, že jeho učitelská kázání se natáčela na magnetofonové pásky a tak byl ten duchovní pokrm uskladněn, jak to jemu a také mně Pán přikázal, jak to on řekl v kázání z 1. dubna 1962 a mně to přikázal Pán 2. dubna 1962. Až po jeho odchodu domů je ta Boží zvěst šířena až do končin Země a je nabízena lidu jako duchovní pokrm na dobře připraveném stole Páně.

Tedy ne „bratr Branham“, ale „zvěst, která mu byla svěřena“, předchází druhému Kristovu příchodu. On jako zaslíbený prorok splnil svůj úkol a přinesl zvěst, skrze niž bylo v církvi vše uvedeno do správného stavu. Od jeho odchodu uplynulo nejméně 44 let a Pán ještě nepřišel, ale ta čistá biblická zvěst stále ještě zní, a sice tak dlouho, až Ženich přijde a vezme Svoji Nevěstu domů.

Bratr Branham se jednou ptal: „**Co je ta zvěst?**“, a také hned odpověděl: „**Ta zvěst je: »Zpět ke Slovu, zpět k učení apoštolů! Zpět k začátku!**«“ Kdo v sobě má pravdivost Krista, nic nefalšuje, ani to nebude trpět. Proto se nesmí k psanému, zaslíbenému a zjevenému Slovu nic přidávat. Všecko, co bratr Branham učil, je podle Pisma. Musí to jen být správně do Pisma zařazeno. Dost často opakoval varování ze Zjevení 22, že ke Slovu nikdo nesmí nic přidávat ani od toho ubírat.

O to nepochopitelnější jsou ta mnohá bludná učení, která se přijímají v kruzích těch, kteří se odvolávají na Branhama. Cožpak ti bratři nacházející se pod špatným vlivem nevědí, že stojí pod zlořečenstvím, protože propagují úplně jinou zvěst (Gal.1:6-9)? Ale vysílání mocných bludů je možné jen tam, kde je pravda odmítána a Biblií je doslova opovrhováno (2.Tim.4 aj.) Každé biblické učení je jasné, je pravdivé, osvětluje a dává smysl; každé bludné učení je nesmyslné a dokonce odporuje normálnímu rozumu.

Nyní se světlo odděluje od tmy při těch vyvolaných (2.Kor.6:14-18). Duch Svatý je Duch Pravdy a uvádí do Slova Pravdy (Jan.16:13). „*Ale slovo Páně zůstává na věky. Toto pak je to slovo, které zvěstováno je vám*“ (1.Petr.1:25).

Naprostě jasně musí být řečeno, jak dokonal Jan Křtitel svoji službu a všichni muži Boží, tak to také bylo s bratrem Branhamem. Všechno, co patřilo k jeho pověření, stoprocentně s pomocí Páně vykonal. To, co se nyní provádí s jeho osobou, je lidský kult a jsou živeny falešné naděje. Nepotřebujeme nové knihy o jeho příhodách. Nepotřebujeme ani bratry, kteří stíhají jeho obleky na malé kousky a posílají je do Polska a kdoví kam ještě, anebo někoho, kdo tvrdí, že bratr Branham se v listopadu 1965 modlil nad celým balíkem látky, ubrusů a ložním prádlem. Zvláštní jenom je, že ten dotyčný si na to údajně vzpomněl až v lednu 2000, tedy po více než třiceti letech. Ty rozstříhané kusy látky vzal s sebou na Haiti, a hle, tam propuklo veliké nadšení! To všechno je dílo ducha klamu.

Kde je psáno, že po Pavlově odchodu domů se rozdávali jeho kapesníky? Je to stejný duch modlářství, ze kterého Bůh Svůj lid musel stále znovu obžalovávat; je to lidský kult a jsou to bludná učení, jak předtím o nich nebylo potuchy. O Petrovi bychom ani nevěděli, že byl ženatý, kdyby Pán jeho tchýni neuzdravil z horečky. Čím se potom liší všechny ty předměty bratra Branhama, z nichž se dělají relikvie, od relikvií, které se uctívají na všech poutních místech římskokatolického kostela? Co všechny ty předměty, které jsou spojovány s bratrem Branhamem, mají společného s tou zvěstí, s věčně platným evangeliem Ježíše Krista, které je nyní na svědectví kázáno všem národům? Absolutně nic! Je to modloslužba.

My se nemůžeme a nechceme blíže zabývat všemi nebiblickými učenými, totiž že Pán již přišel, že vystoupí sedm zvláštních mužů, že musí přijít osmý zvěstovatel, že Zj.10 se již naplnilo, a na všechny ty parúsie a učení o hromech atd. Ale ještě jednou musí být jasně řečeno: Jen pokud existuje v Písmu Svatém nějaké zaslíbení, pak je také nějaké naplnění! Co není biblické, je nebiblické, a co není pravda, je lež. Pravá víra pravých Božích dětí je zakotvena v pravém Slově. Církev – Nevěsta bude stoprocentně souhlasit se Slovem, neboť je částí Ženicha, v kterém se Slovo stalo tělem. Nevěsta musí být spojena s Ženichem, ne s přítelem Ženicha. Přítel se raduje z jásání Ženicha, ale Nevěsta mu naslouchá (Jan.3:29). Musí se zdařit spojení Boha s námi a naše s Bohem (Zj.19:7).

S bolestí musí být řečeno: To bludné učení s těžkými následky vychází dokonce ze samotného Jeffersonville: Je to tvrzení, že hlas sedmého anděla ze Zjevení 10:7 je hlas Boží. A proto by musel každý slyšet originální hlas bratra Branhama. Z toho důvodu také došlo k přejmenování ze „Spoken Word publications“ / „Vydávání prorockého slova“ na „Voice of God recordings“ / „Nahrávky Božího hlasu“.

A člověk slyší a diví se: Když také do jiných jazyků se překládá, musí být ten originální hlas slyšet, neboť je to přece ten Boží hlas! Nyní slyší skupina překlad jednoho bratra, další skupina dalšího a třetí skupina zase někoho jiného, vždycky s hlasem bratra Branhama v pozadí. Tyto různé skupiny nemají mezi sebou vůbec

žádné obecnství a všichni se při poslechu dopracují k úplně rozdílnému výsledku, a člověk se nyní může ptát, jak je to možné, když všichni přece slyší „hlas Boží“.

Pavel by se dnes opět ptal: „*Kdo vás očaroval?*“ Jinak by přece někoho muselo napadnout, že ve Zj.10:7 vůbec není řeč o hlasu Božím, nýbrž o hlasu sedmého pozounu. Žádný anděl z nebe a žádný Boží posel na Zemi nemá právo z toho tajemství ve Zj.10:7 udělat množné číslo. Bratr Branham měl jako poslední posel církve za úkol všechna tajemství, která patří k radě Boží, svou zvěstí uzavřít, ale v čas hlasu sedmého pozounového anděla se dokončí to jedno »TAJEMSTVÍ BOŽÍ«. Amen!

Pod vedením Ducha Svatého například apoštol Petr ve svém prvním kázání letničního dne ten »hrozný« den Páně (Mal.4:5) označil jako »nádherný« den (Sk.2:20). Pavel tuto myšlenku s tím nádherným dnem užil ve spojení s církví a popsal jej jako »blessed« den příchodu Ježíše Krista, „... *který i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni příchodu Pána našeho Jezukrista.*“ (1.Kor.1:8; 2.Kor.1:4; Fil.1:6-11). Pavel prohlašuje k těm opravdově věřícím: „*Slovo života zachovávajíce, k chloubě mé v den Kristův, aby bylo viděno, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval.*“ (Fil.2:16). Ale popisy toho nádherného dne nezpochybnily význam »strašného dne Páně«, který bude hořet jako pec (2.Petr.3:10). Ani bratr Branham naplnění Zj.10 nezrušil svou službou. Stále znovu vidíme, jak je důležité všechno správně zařazovat, obzvláště biblické prorockví, které může mít dvojnásobný význam a naplnění. Potom už není žádný rozpor, jen harmonie.

To uznají jen vyvolení, protože ti věří jen tomu, co a jak praví Písmo; ostatní tak jako tak budou věřit tomu, čemu chtějí. Já nesu před Bohem přímou odpovědnost za Nevěstu v tomto čase, která musí být čistou Nevěstou Slova. Svaté Písmo říká přesně, kde je napsáno sedm zvěstí sedmi církvím, kde je zařazeno sedm pozounových andělů, kde své úkoly splní sedm andělů s koflíky hněvu atd.

Přehledné rozdělení, jak je ukázáno ve Zjevení:

Ve Zjevení 1 vidíme Spasitele jako Syna člověka procházet mezi sedmi zlatými svícny. V pravé ruce drží sedm hvězd; z Jeho úst vychází oboustranně ostrý meč a Jeho zjevení je oslnivé jako slunce.

V druhé a třetí kapitole nalézáme to TAK PRAVÍ PÁN sedmi andělům sedmi církvím. Na závěr každé zvěsti je přemožitelům vždy dáno zaslíbení.

Ve čtvrté kapitole viděl Jan Pána na trůnu, který obklopovala duha. Viděl skleněné moře, čtyři živé bytosti, čtyřiaadvacet starších, a slyšel to „*svatý, svatý, svatý je Pán, ten všemohoucí Bůh, který byl, který je a který přichází!*“

V páté kapitole Jan viděl v pravé ruce toho, který sedí na trůnu, Knihu se sedmi pečetěmi. Slyšel jednoho ze starších: „*Neplač! Lev z kmene Juda přemohl, ... je hoden vzít tu knihu a zlomit její pečetě.*“ Potom viděl Beránka, jakoby byl právě zabítý, a On vzal tu knihu, aby zlomil ty pečetě.

V šesté kapitole (v.1-8) jsme seznámeni s tím, co bylo oznámeno pro časové období prvních čtyř pečetí. První čtyři pečetě ukazují antikrista ve čtyřech vývojových stupních v celém času církve až do konce.

V páté pečetě (v.9-11) vidíme židovské mučedníky, jejichž duše odpočívají pod oltářem zápalných obětí a volají o pomstu. Oni musí čekat, až jejich spoluslužebníci a bratři v čase soužení, také jako oni, podstoupí mučednickou smrt.

V šesté pečetě (v.12-17) jsme nejpřesněji informováni o tom, co se bude dít po vytržení v době velikého soužení a pronásledování. Potom se zatmí slunce, a měsíc se promění v krev, hvězdy budou padat z nebe (6:12). Tak je to napsáno již u Joele 2:31; 3:15 a Sk.2:20.

A aby všichni porozuměli harmonickému souladu událostí podle biblických prorocství a mohli je zařadit, uvádíme zde zase, co náš Pán sám řekl, abychom věděli, kdy se toto stane: „*A hned po soužení těch dnů, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padat s nebe a moci nebeské budou se pohybovat*“ (Mat.24:29).

Šestá pečeť je jednoznačně úvodem do dne Páně, dne hněvu. Tak je to psáno: „*I pohleděl jsem, když otevřel pečeť šestou, a aj, zemětřesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel žíněný, a měsíc všechen byl jako krev ... Neboť přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci obstát?*“ (Zj.6:12-17).

Bratr Branham chtěl mluvit o těch sedmi pozounech, ale bylo mu řečeno, že se netýkají církve, ale spadají do období pro Izrael. Přesně vzato v době šesté a sedmé pečetě se děje všechno, co se týká pozounových soudů a také soudů koflíků hněvu, vše, co nastane po vytržení až do vyhlášení královské vlády.

V sedmé kapitole od verše 1 až 8 je zapečetováno 144.000 z dvanácti kmenů Izraele. Od verše 9 až 17 čteme, že Bůh také zachová věrnost těm, kteří Jemu náleží, ale nebyli připraveni, aby mohli být při vytržení. Drželi se víry a zbilili svá roucha v krvi Beránka. Dokonce po vytržení ještě ta krev mluví za spasené, kteří musí projít tím velikým trápením. Ti vytržení jsou na trůnu a panují s Kristem (Zj.3:21; 5:10). Ti, kteří přijdou z toho soužení, jsou před trůnem. Oni budou Bohu dnem i nocí sloužit v Jeho chrámu. Kdo tvrdí, že ta krev už teď není na trůnu milosti, ten se strašlivě mýlí.

V osmé kapitole při otvírání sedmé pečetě, jsme obeznámeni se sedmým pozounovým andělem. Následujícímu musíme věnovat pozornost:

Je sedm sborových andělů (Zj.1 až 3).

Je sedm pozounových andělů (kap. 8 až 11).

Je sedm andělů se sedmi koflíky hněvu (kap.15 a 16).

Zůstává tajemstvím, proč bratr Branham 24. března 1963, když mluvil o sedmé pečetě, četl ze Zj.8 jen první verš. O tom, co se stalo během té půlhodiny ticha v nebi, není nic napsáno, o to více se ve verši 2 dozvídáme o tom, co se děje bě-

hem sedmé pečeti na Zemi: „*I viděl jsem sedm andělů, kteříž stojí před obličejem Božím, jimž dáno sedm trub.*“

Potom jsou popsány podrobnosti: „*A těch sedm andělů, kteří měli sedm trub, připravili se, aby troubili.*“ (v.6).

Zapamatujte si: Při otevření sedmé pečetě se nejedná o to, co bylo řečeno sedmi andělům církve, nýbrž o to, co se během pozounových soudů děje na Zemi:

Verš 7: „*I zatroubil první anděl ...*“

Verš 8 a 9: „*Potom zatroubil druhý anděl ...*“

Verš 10 a 11: „*A vtom třetí anděl zatroubil ...*“

Verš 12 a 13: „*Potom čtvrtý anděl zatroubil ...*“

Kap. 9:1-12: „*Potom anděl pátý zatroubil ...*“

Kap. 9:13-21: „*Tedy šestý anděl zatroubil ...*“

Všechno, co je v kapitolách 8 a 9 předpověděno, se stane stoprocentně tak, jak je to napsáno v Božím Slově.

V desáté kapitole sestupuje Pán jako Anděl Smlouvy, jako ten původní majitel a postaví Svě nohy na zemi a moře. Přesně jako ve 4. kapitole je také zde obklopen duhou. Potom řve jako Lev z kmene Juda, neboť se to týká Izraele (Jer.25:30b; Oz.11:10; Joel.3:16; Am.1:2), a teprve potom zazní hlasy hromů.

Každé hromové učení je náboženská fantazie, výklad, který Bůh zakázal (2.Petr.1:20). Dodnes z těch pozounových andělů ještě žádný nezatroubil. 28. února 1963 nezaznělo těch „sedm hlasů“, ale sedm mocných hromových ran, kdy se otřásla celá krajina. Přitom pozornost bratra Branhama byla zaměřena na zjevení sedmi pečetí, jak mu to bylo řečeno z nadpřirozeného mraku. V tom mraku se zjevilo sedm andělů, ne Církev – Nevěsta.

Poté, co Jan musel zapečetit, co mluvilo sedm hromů, pozvedl Anděl svoji pravou ruku k přísaze. Přísahu ze Zj.10:6 je třeba porovnat s tou v Dan.12:7-8, že od toho času už bude jen tři a půl roku do vyhlášení království: „*po uložení času, a uložení časů, i půl času,*“ (podle něm. př. Bible: „*po jednom času, dvou časů a polovině času ...*“) (v.7).

Ve Zj.10:7 následuje předpověď toho, co se stane, když zatroubí na pozoun ten sedmý anděl, totiž že „*ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonáno bude TAJEMSTVÍ BOŽÍ ...*“

V 11. kapitole od 15. verše je popsáno to naplnění: „*A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velící v nebi, řkouce: Učiněna jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků.*“

V zářijovém Oběžném dopise jsme psali o tajemstvích Božího království a také o TOM (JEDNOM) TAJEMSTVÍ BOŽÍM. Toto tajemství je Ježíš Kristus, náš Pán, Bůh zjevený v těle (1.Tim.3:16).

Předpověď ve Zj.10:8-11, že bude ještě jednou prorokováno, vede do kapitoly 11, kde je řeč o službě těch dvou proroků, kteří budou tři a půl roku prorokovat v Jeruzalémě (v.3.)

V kapitole 15 a 16 se jedná o koflíky hněvu se sedmi zvláštními ranami: „*Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný: Sedm andělů majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hněv Boží*“ (v.1).

„*I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí sedmi andělům: Jděte, vylijte sedm koflíků hněvu Božího na zemi.*“ (16:1).

Verš 2: „*I šel první anděl a vylil koflík svůj na zemi ...*“

Verš 3: „*Za tím druhý anděl vylil koflík svůj na moře ...*“

Verš 4: „*Potom třetí anděl vylil koflík svůj na řeky a na studnice vod ...*“

Verš 8: „*Potom čtvrtý anděl vylil koflík svůj na slunce ...*“

Verš 10: „*Tedy pátý anděl vylil koflík svůj na stolicí té šelmy ...*“

Verš 12: „*Šestý pak anděl vylil koflík svůj na tu velikou řeku Eufrat ...*“

Verš 17: „*Tedy sedmý anděl vylil koflík svůj na povětrí, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu, řkoucí: Stalo se.*“

Lepší a přesnější popis událostí nepotřebujeme. Všecko, co se církve nebo Izraele týká a také to, co se všeobecně až do konce bude dít, je přehledně a srozumitelně zaznamenáno ve Slově.

„... řeknu-li co, rada má se koná ...“ (Iz.46:10).

Všechno, co náleží k radě Boží, se stane. To nejlepší ještě přijde: Bůh Své dílo spasení bude majestátně korunovat, jako korunoval také Své stvořitelské dílo. Všichni proroci měli svůj čas a své místo, také Jan Křtitel, jehož služba byla přechodem ze Starého do Nového Zákona (Luk.16:16). Ale zaslíbené spasení vykonal sám Pán.

Také v průběhu novozákonního času měl Pán Své nástroje, především sedm andělů sedmi církví. Obzvláště od reformace On nově působil a na závěr skrze tu velikou službu v našem čase. Co říká Písmo o tom, co se ještě musí stát? Kdo to učiní?

Pro poslední čas je z jedné strany předpověděno: „*Zlí pak lidé a svůdcové půjdou v horší, i ti, kteří jiné v blud uvodí, i ti, kteří jsou bludem pojati*“ (2.Tim.3:13).

Bůh ale také zaslíbil: „*A vykonám soud podle pravidla, a spravedlnost podle závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skryší povodeň zatopí*“ (Iz.28:17).

Právě tak se při pravých služebnících Slova naplnilo: „*Ale ty jsi došel mého učení, způsobu života mého, úmyslu, víry, snášlivosti, lásky, trpělivosti*“ (2.Tim.3:10).

Nakonec se ale Svého díla ujme Pán sám: „*Nebo jako na hoře Perazim povstane Pán, jako v údolí Gabaon hněvat se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj*“ (Iz.28:21).

„... *Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi* (ne prorok), *a to jisté*“ (Řím.9:28).

Jsme napomínáni: „*A protože trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Pána. Aj, orač očekává drahého užítka zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní déšť*“ (Jak.5:7).

„*Žádejte od Pána deště v čas příhodný, i způsobí Pán pršku, a dá vám déšť hojný, a každému bylinu na poli*“ (Zach.10:1).

18. května 1962 mluvil bratr Branham o spojení malé skupiny, a mínil tehdy „v jednom měsíci nebo tak“ by byla vzata pryč. Nikdo přesně neví, jak dlouho nadpřirozené působení Boží v Církvi – Nevěště bude trvat. Ale všichni, kteří budou mít účast při vytržení, to prožijí. A nebude to jen malá skupina v USA, nýbrž údy Nevěsty ze všech států Země. Žádný prorok by nemohl být všude. Jenom Bůh sám může být všudypřítomný, jak jsme četli, a Své dílo nádherně dokoná. „*Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Pán zástupů*“ (Zach.4:6b aj.).

Je to duch lži a podvodu, který se snaží všechny bludy a výklady učinit hodnověrnými. Lidé jsou obelháváni a utěšováni, že ten prorok bude mít závěrečnou službu ve stanu. Mluví se o tom, co se v minulosti stalo a o tom, co se má stát v budoucnosti a pomíjejí kolem toho, co Bůh koná v přítomnosti.

Což nemělo být tou zaslíbenou službou všechno napraveno a uvedeno do původního stavu (Mat.17:11; Mar.9:12)? Také Kristus musí zůstat v nebi až do napravení všeho, co Bůh skrze proroky předpověděl (Sk.3:17-23). Jen v pravé Církvi – Nevěště se toto nyní stane a také poslední Boží působení se uskuteční jen mezi těmi vyvolanými, kteří ze všeho zmatku – také z toho posledního – vyšli ven.

Církev – Nevěsta je čistým semenem Slova, to ostatní je rozmanitost plevelu. Já vím, o čem mluvím a píši. Činím to v pověření Božím jako svědek, který viděl a slyšel to, co Bůh v našem čase učinil a ještě činí. Všichni ti bratří, kteří nyní vystupují, ale neprožili tu mimořádnou službu v padesátých a šedesátých letech osobně, kteří ještě ani nebyli na světě, ani znovuzrozeni, kteří nebyli očitými svědky, nemohou být vůbec žádnými svědky. O čem chtějí svědčit? Jan píše: „... *co jsme našima očima viděli a svýma rukama se toho dotýkali* ...“ Vy, duše Nevěsty, si buďte jisty tím, že žádná lež nemá původ v pravdě. Nebuďte naivní, bádejte denně v Písmu, jestli tomu tak je (Sk.17:11). Berte vážně napomínání Páně: „*Hleďte, aby vás někdo nesvedl!*“

„*Učiň vás Pán způsobilé ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své, působě v vás to, což jest líbé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen.*“ (Žid.13:21).

Překlady Bible

S ohledem na rozdílné formulace v Bibliích jiných zemích a jazycích je potřeba několik vysvětlení. V německé Bibli máme například devatenáctkrát pojem slova „návrat Krista“, který v jiných jazycích není. Ale právě to slovo „návrat“ odlišuje všechny ostatní příchody od zaslíbení v Jan.14:1-3: „*Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, a připravím vám místo, zase přijdu*“ (... vrátím se). Existuje totiž jen jeden návrat Krista, na který nyní čekáme, a existují další příchody až po Zach.14, když On jako Bůh ten Pán sestoupí na Olivetskou horu.

V „Otčenáši“ by vlastně muselo být u Mat.6:13 jako v aramejském textu: „... a veď nás, abychom neupadli do pokušení.“ Neboť: „*Žádny, když bývá pokoušen, neříkej, že by od Boha pokoušen byl; neboť Bůh nemůže pokoušen být ve zlém, aniž on koho pokouší.*“ (Jak.1:13). A ta doxologie (chvalozpěv, ustálená slova v liturgii, oslavující Trojici): „... *neboť Tvé je království a moc a sláva až na věky. Amen.*“, také není napsána v původním vydání Nového Zákona, ale byla dodatečně přidána.

Rovněž tak stojí v Mat.28:19 v originále: „*Jděte do celého světa a učte všechny národy a křtěte je do Mého jména (onto onomati mou).*“ Ta formule: „... a křtěte je ve jménu Otce, Syna a Duchu Svatého“ je výsledkem trojiční ideje a vznikla v době po koncilu v Nice.

Ef.3:14-15 by mělo správně znít: „*A pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem, z něhož pochází každé otcovství, které je v nebi i na zemi a své jméno má.*“ Překlad, „*z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se,*“ je falešný a pochází rovněž teprve z té epochy, ve které ten kostel formuloval jednotné vyznání víry. Verše 14 a 15 patří k sobě. Vždyť Pavel nepoklekával před nějakou rodinou v nebi, která ani neexistuje, nýbrž před Otcem, z něhož pochází každé otcovství v nebi a na Zemi. Především na tomto zfalšovaném biblickém místě kostel na Východě a Západě postavil učení Trojice o „třech věčných osobách“.

K tomu přibyl v latině, později také v anglické verzi překladu krále Jamese a jiných jazycích v 1.Jan.5:7 ještě trojiční dodatek: „*Nebo tři jsou, kteří svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tři jedno jsou.*“ Také to je zfalšování trojičních otců kostela.

V angličtině používám stejný překlad jako bratr Branham; tam je v poznámce napsáno: „Tento text se původním rukopisu nenalézá.“ V mé německé Bibli to není vůbec a tak mnohdy nastávají problémy, když se musí překládat z jiných jazyků.

V 1.Jan.4:2 musí být: „*Po tomto znejte Duchu Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest*“, neboť to se vztahuje na první Kristův příchod.

2.Jan.7 musí znít: „*Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Ježukrista **přišlého v těle**. Takový každý jest bludař a antikrist.*“ Tento verš se jednoznačně vztahuje na Kristův návrat.

Nechť je nám Bůh ten Pán milostiv, abychom ty různé překlady neměli před sebou jen jako literu, ale skrze Ducha Svatého byli uváděni do vši pravdy. Všichni, kteří patří k Církvi – Nevěště Ježíše Krista, jsou přece pod krví Beránka, pod krví Nové Smlouvy, sjednoceni ve Slově Božím a stojí pod přímým vedením Ducha Svatého, který vede do vši pravdy.

K lepšímu porozumění

Kdo by chtěl správně chápat 1.Tes.4:16, ten ať prosím nejprve čte, co je psáno v Ž.47:6: „*Vstoupil Bůh s troubením* (podle něm. př. Bible: *Bůh vyjel vzhůru za jáсотu* – angl. »shout«), *Pán s zvukem trouby – pozounu* (angl. trumpet).“ Táž slova nacházíme v 1.Tes.4:16 Jakmile zazní Jeho jásavé volání – angl. »shout« a ten pozoun Boží angl. »trumpet« zazní, Pán sám sestoupí dolů. Vítěz z Golgaty po dokonaném spasení s plesáním a jáсотem a za hlasu pozounu vystoupil k nebesům vzhůru a ty starozákonní svaté, kteří byli s Ním vzkříšeni (Mat.27:45-53), vzal s sebou vzhůru. Přitom se také splnilo: „*Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vejít mohl král slávy. Kdo jest to ten král slávy? Pán silný a mocný, Pán udatný válečník*“ (Ž.24:7-8).

Následující místa rovněž patří do této souvislosti:

„*Pán dal slovo své, i těch, které potěšeně zvěstovaly, zástup veliký ... (Všemohoucí Pán dal zaznít vítěznému křiku ...*“ podle něm. př. Bible) (Ž.68:12a).

„*Vstoupil jsi na výsost, játé jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi*“ (Ž.68:19a).

„*Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, játé vedl vězně, a dal dary lidem.*“ (Ef.4:8).

Pán a Spasitel přijde se stejným vítězným křikem, sestoupí s tím vše pronikajícím křikem a mrtví v Kristu povstanou nejprve. „*Nedivte se tomu; neboť přijde hodina, v kteroužto všichni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas jeho. A půjdou ti, kteří dobré věci činili, na vzkříšení života* (první vzkříšení), *ale ti, kteří zlé věci činili, na vzkříšení soudu* (druhé vzkříšení)“ (Jan.5:28-29; Zj.20:11-15).

Při Jeho nanebevstoupení řekli andělé: „*Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.*“ (Sk.1:11).

Potom se otevřou ty perlové brány a my vtáhneme do Nového Jeruzalému. Haleluja! Jeho Nevěsta se nyní připravuje. Amen.

Velké „Proč?“

Bratři, kteří se dostali pod falešný vliv a mají problém s mou službou a povoláním, se ptají: „Proč bratr Branham veřejně nezmínil tvé jméno?“ S ohledem na biblické proroctví se neptám: Proč Bůh ten Pán v proroku Izaiášovi 40:3 neuvedl jméno, nýbrž jen zmínil připravovatele cesty? Stačilo to, co Bůh ten Pán řekl: „*Hlas volajícího na poušti ...*“

Též v Mal.3 je napsáno jenom: „*Aj, já posílám anděla svého ...*“ Jméno posla nebylo uvedeno.

V nejdůležitějším zaslíbení pro náš čas, totiž v Mal.4:5, to jméno nebylo uvedeno ani v Mat.17:11 a Mar.9:12. Bůh ten Pán řekl jen: „*Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci...*“ Představte si, že by bylo psáno: „... bude se jmenovat William M.Branham“, potom by přece všichni – i ti světoznámí evangelisté – byli nuceni jemu věřit. Bůh ale nikoho nenutí. Pravá víra je přímý dar Boží, zjevení, které je spojeno se zaslíbením a jeho naplněním. Kdo nechce nebo nemůže věřit, tak také nebude, ani kdyby někdo vstal z mrtvých, řekl náš Pán (Luk.16:29-31).

Představte si, v Mat.24:45-47 by bylo psáno nejen o moudrém služebníkov, který duchovní pokrm rozdává vši čeledi, ale i jeho jméno. Pak by přece všichni, také ti bludaři, byli nuceni jemu věřit. Když se mě Don Bablitz, který řídil to zasílání v Edmontonu, ptal, zda je také o mé celosvětové službě v Bibli psáno, tak jako o službě bratra Branhama, rozhodně jsem to odmítl. Ale během 24 hodin Bůh sám na to odpověděl. Ještě jednou o tom svědčím, v to nedělní ráno 19. září 1976, když právě vyšlo slunce, v Edmontonu, v Kanadě, jsem slyšel vše pronikající hlas Pána: „*Můj služebníku, Já jsem tě podle Mat.24, verš 45-47 určil k tomu, abys ten pokrm rozdával.*“ O tomto biblickém místě jsem nikdy neuvažoval, natož abych o tom kázal. Ale ta slova Pána jsou tak pravá jako Jan 3:16. Platí jednou provždy, co On řekl: „*Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal*“ (Jan.13:20).

Ten z mrtvýchvstalý Pán řekl apoštolům: „... *Tedy řekl jim opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás*“ (Jan.20:21). To bylo pokračování spásných dějin. Pavel, jehož jméno také nikdy nebylo oznámeno, měl takové pověření ve spásných dějinách. On dokonce to prorocké slovo z Iz.49:6; Mat.12:17-21, které prorokovalo o našem Pánu, užil na sebe a apoštoly. „*Neboť nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům ...*“ (Sk.13:47). My ještě dnes neseme – já každopádně – tutéž spásnou zvěst, kterou jsme od Něho slyšeli (1.Jan.1:5). Několik milionů lidí v těch asi 150 zemích, které jsem navštívil, ji slyšeli také z mých úst a mnozí Pána chválili.

Na počátku nejdůležitější kapitoly ve Starém Zákoně týkající se spásných dějin je psáno: „*Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Pánovo komu jest zjeveno?*“ (Iz.53:1) Jen ten, kdo uvěří poslanému od Boha, uzří rámě Pána zjevené.

Jen moudré panny, které jsou skutečně naplněny Duchem Svatým a jsou Duchem vedeny, poznávají, co je v Mat.24 zaslíbeno a potvrzeno bratrem Branhamem, zatímco se naplňuje Mat.25. Nyní zaznívá poslední zvěst, poslední volání – je to volání k probuzení, neboť všechny panny usnuly. To poslední volání je spojeno s hlavním tématem: „*Aj, Ženich přichází. Vyjděte Mu vstříc!*“

„*Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i poznání Božího! Jak jsou nevyzpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho!*“ (Řím.11:33). Až dodnes nemohl žádný člověk Bohu říci, co a jak má dělat. Jednou provždy platí: „*... a všechno, co se mi líbí, to vykonám!*“

Nejprve jsou ta zaslíbení – potom je On naplní. Když nadešel čas, naplnit zaslíbení dané lidu izraelskému z 1.Moj.15:13, zjevil se Pán Svému služebníkovi Mojžíšovi. Když se tento úsek chýlil ke konci, pověřil Bůh ten Pán Svého služebníka Jozue. Když vykonal svoji službu Eliáš, následoval Elizeus. Šlo to vždy dále. Když vykonal své pověření Jan Křtitel, započala služba našeho Pána. Když bylo spasení dokonáno, byla založena novozákonní církev. Také Petr, muž první hodiny, byl připraven. Potom přišlo zvláštní povolání apoštola Pavla a nakonec obdržel apoštol Jan definitivní zjevení Ježíše Krista. Tomu bylo ukázáno všechno, co se až do konce času stane, ano, viděl již nová nebesa a novou Zemi.

Ve čtyřech evangeliích nacházíme všechno, od narození Spasitele až po Jeho nanebevstoupení. Skutky apoštolů ukazují, co se dělo v církvi Ježíše Krista, co se kázalo, jak se křtilo a jak prožívali křest Duchem Svatým. Pavel v těch dopisech vydal celkový přehled, ať se to týkalo evangelizační, učitelské nebo prorocké části spásných dějin. Z Boží milosti jsem své pověření z 2. dubna 1962 v uplynulých 47 letech vykonával v celém světě.

Dva svědci

Původně jsem měl v úmyslu, po shromáždění v Atlantě v druhém závěru týdne v září 2009, navštívit Jeffersonville. Jednalo se mi o viditelný výsledek pro církev Ježíše Krista. Proto jsem chtěl vysvětlit některé body, které přispěly ke špatnému porozumění a rozštěpení v celém světě.

E-mail z Jeffersonville mě ale krátce před mým odjezdem informoval, že oba ti bratři, Billy Paul a Josef Branham, v těch dnech nebudou k dispozici. Tedy to nemělo pro mne žádný smysl tam jet, i když mě bratr Collins pozval.

Dva spolucestující bratry to neodradilo a z Atlanty se vydali do Jeffersonville. Jako jiní v těch uplynulých desetiletích chtěli vidět místo, kde měl bratr Branham svůj domovský sbor. Tam naše bratry čekalo několik překvapení, příjemná i nepříjemná.

To příjemné bylo, že mohli hovořit s bratrem Fredem Sothmanem i přes jeho vysoké stáří. Když on slyšel, že jsou z Krefeldu, byl ochoten ihned s nimi mluvit. Bez vyzvání jim dosvědčil, že 3. prosince 1962 při mé rozmluvě s bratrem

Branhamem seděl u stejného stolu. Dokonce na podrobnosti, o nichž mluvil bratr Branham ohledně uložení pokrmu a pozdějšího rozdávání, se mohl ještě dobře rozpomenout.

Také dosvědčil, že slyšel, že bratr Branham řekl: „Bratře Franku, počkej s tím rozdáváním, až obdržíš ten zbytek pokrmu.“ Pro naše bratry to bylo potvrzení mého svědectví.

Bratr Sothman těm dvěma bratřím rovněž vyprávěl, že v červnu 1958 v Dallasu, v Texasu, byl dokonce přítomen mému rozhovoru s bratrem Branhamem. Potvrdil, že slyšel slova bratra Branhama: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš do Německa.“ To na naše bratry udělalo hluboký dojem. Já jsem přece odjel do Kanady a neměl jsem v úmyslu se ještě někdy vrátit.

Mé svědectví o rozhovoru s bratrem Branhamem uveřejnil i s fotografií Albert Götz v dubnu 1963 v nakladatelství „Více světla“ v Hamburku, v německém vydání „Hlasu uzdravování“ na první straně. Nemám zapotřebí, abych se sám obhajoval, povolání jsou jen Boží věci. A kdo Bohu nemůže věřit, není ani Bohem povolán ani biblicky věřící, natož vyvolen. Na všechny věky platí: „*Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, co mi se líbí, činím.*“ (Iz.46:10b).

Dvakrát 30 let

„A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích vašich hynouce!“ (Žid.12:3).

Od roku 1949 uplynulo dvakrát 30 let. Od toho okamžiku, kdy jsem zažil své prožití spásy roku 1949 v Hamburku ve sboru na Bachstrasse, hořel ve mně oheň křtu Ducha a Boží láska, která byla vylita skrze Ducha Svatého do mé duše, mne nutila, podle Slova našeho Pána: „*a budete mi svědkové*“, abych to také konal. Od té doby jsem bez ustání směl sloužit svému Spasiteli. Roku 1959 jsem navzdory mé pravidelné práci a své již rozsáhlé službě, začal překládat kázání bratra Branhama. Roku 1964 jsem podnikl první misijní cestu do Indie; na zpáteční cestě jsem se zastavil v Izraeli. Od roku 1968 jsem pravidelně navštěvoval také východoevropské země včetně Sovětského svazu a do roku 1979 jsem kázal již v 86 zemích.

V těch pozeňnaných sedmdesátých letech jsme vybudovali Boží dům a misijní budovu na stavebním pozemku velkém 10.000 čtverečních metrů. V letech 1968 až 1978 dosáhla týdenní dvacetiminutová kázání vysílaná přes rádio Luxemburg německy mluvící sourozence ve východní a západní Evropě. V roce 1976 se zúčastnili naší mezinárodní konference kazatelé z 33 zemí.

Vpravdě, roku 1979 jsem měl za sebou bohatě pozeňnaný třicetiletý úsek. Ale nyní se otevřelo peklo, aby mne, lokální sbor a misijní dílo v celém světě zničilo. Pro tak mnohé to byl osudný rok s důsledky pro věčnost.

Nač jsem nepomyslel, bylo, že Pán v Mat.16 po slovech: „*Já chci stavět Svoji církev*“, ještě řekl: „... *ty brány pekelné ji ale nepřemohou.*“

Nyní, kdy Pán Svoji církev zase staví na původním základu, jak vyložil Pavel: „*Vzdělání na základě apoštolů a proroků*“, by ji ten nepřítel nejraději úplně zničil. Ale přemoci církev se mu nemůže podařit. Je to ten nejposlednější úsek, kdy se Satan staví přímo před tu ženu – církev, z níž se narodí ten mužný syn – zástup přemožitelů a bude vytržen (Zj.12). Ježíš je a zůstane vítězem, a všichni pravdiví synové a dcery Boží přemohou toho žalobníka bratří a prožijí to veliké zaslíbení: „... *abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ (Jan.14:1-3; Zj.3:20 aj.).

Co se týká uplynulých třiceti let, mám svého Spasitele přímo před očima. ON začal dějinně spásnou službu a pověření vykonávat ve Svých 30 letech (Luk.3:23). Předcházela Jej pověst, že se narodil nemanželsky.

Ano, bylo to zapotřebí, tak by se člověk mohl ptát, že Marie byla zasnoubená, a vyvstalo podezření, že by se již něco stalo? A to nejhorší bylo: Jedni si mysleli, že On je Josefův, jiní zase, že je nějakého římského legionáře.

Jenom ti opravdově věřící věděli a vědí, kdo On byl a je: „*TY jsi Kristus, ten Syn Boha živého!*“ Ano! „*Tělo a krev ti to nezjevily, nýbrž Můj Otec v nebesích!*“ Všechno vycházející a přicházející od Boha je založeno na zjevení.

Ovšem ve chvíli, když ti učenci byli sprostí, a našemu Pánu řekli: „*My jsme se nenarodili z cizoložstva.*“ ON jim odpověděl: „*Vy pocházíte od vašeho otce, d'ábla!*“ Z něčeho tak sprostého, jako být narozený z cizoložství nebo v něm žít, nemůže být Boží muž podezírán. To dělají jen učenci a farizeové, jejichž otec je d'ábel. Davidovi mohli vytýkat cizoložství, ale ne Abrahamovi, Mojžíšovi nebo mně.

Bolí to, být v celém světě pomlouván nejhorším způsobem a oceňován jako „svůdce“, který ztratil své povolání. Odkdy Bůh odnímá povolání? Ale myslím na to, že se i nyní při služebníku musí naplnit, co se stalo již s naším Pánem: „*A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svádí zástup.*“ (Jan7:12). Jestliže se služebníku vede jako jeho Mistru, má být spokojen, i když je nazván „belzebubem“ a příslušníci jeho domácnosti se stanou jeho nepřítelem (Mat.10:21-42). Všechno, co Pán řekl, se musí naplnit. Tak jako Spasitel byli také proroci a apoštolové terčem Satana. Nyní tomu nemůže být jinak. To je dobré znamení. O těch, které Pán vysílá jako Své služebníky, řekl: „*Pamatujte na tu řeč, kterou jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám se protivit budou; poněvadž řeči mé šetřili, i vaši šetřit budou*“ (Jan.15:20). Také Pavel to prožil: „... *Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto bludní, a jsouce pravdomluvní*“ (2.Kor.6:8).

V 2.Kor.11 se Pavel obával, že had ty věřící lstivě svede, jako se to stalo s Evou. Také nyní jedni budou slyšet na to, co řekla jedna žena, která byla podvedena nepřítelem, z jejichž úst každé biblické místo a každý citát vyšel převráceně

(1.Tim.2:11-14), ostatní poznají, že Boží Slovo v ústech Božího muže je čistá pravda (1.Kr.17:24).

Já přenechávám všechno tomu, který spravedlivě soudí a mám jen jedno přání: Boží zvěst plného evangelia nést do svého posledního dechu. To se během těch uplynulých 60 letch v mém životě pro mého milovaného Pána dělo a má to tak zůstat, až ta dokonalá Církev – Nevěsta se setká s Ženichem.

Tak jsem to v lednu 1981 viděl, když jsem byl vzat z těla a prožil s sebou vytržení, veliký zástup – všichni mladí a bílé odění – byli vzati vzhůru. Všem se to vyplatí, kteří nebyli spojeni jen s prorokem, ale jsou na věky spojeni s Bohem. Ten cíl je velice blízko. Maranatha!

Jsme vděční za prorocké slovo, které jako jasné světlo září ve tmě (2.Petr.1:19). Nikdo nezná dne ani hodiny, ale znamení času promlouvají jasnou řečí. Věrný Pán nechť otevře nám všem porozumění a daruje nám plnou milost k přípravě pro zcela blízký návrat Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

„Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista“ (Fil.1:6).

Sjednocené státy Evropy

„Všemu se pak přibližuje konec. A proto buďte střízliví a bedliví k modlitbám. Předě všim pak lásku jedni k druhým opravdovte mějte; nebo láska přikryje množství hříchů“ (1.Petr.4:7-8).

Od 1. prosince 2009 vlaje evropská vlajka ve všech 27 státech, které patří k Evropské unii. Papežství vyložilo ten symbol ženy s korunou z dvanácti hvězd ve Zj.12 jako odkaz na Marii, a sjednocenou Evropu pod římskokatolickou nadvládou posvětilo neposkvrněnému srdci „královny Evropy“. Proto evropská vlajka s dvanácti hvězdami.

Nacházíme se na konci konečného času a prožíváme, co je předpověděno v biblickém proroctví o poslední světové říši. První „prezident rady EU“ Herman van Rompuy je zvolen. Svůj krátký projev přednesl ve třech jazycích: francouzštině, vlámsštině a angličtině. Evropskou a světovou politiku ale zjevně dále určují jezuité věrní papežovi. Hlavní roli sehrává antikrist jako lživý prorok až do konce, když se naplní: *„I jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, který činíval divy před ní, jimiž sváděl ty, kteří přijali znamení šelmy a kteří se klaněli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera ohnivého, hořícího sirou.“ (Zj.19:20).*

Nejprve se naplní: *„Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivění hubiti bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silně i lid svatý“ (Dan.8:24),* skrze spojeneckou smlouvu s Izraelem – (Dan.9:27).

„Království pak čtvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jako železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, které potírá všecko, i ono potře a potírská všecko.“ (Dan.2:40).

„Tedy žádostiv jsem byl zprávy o šelmě čtvrté, která rozdílná byla ode všech jiných, hrozná velmi; zubové její železní, a pazoury její ocelové, která sežírala, potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala.“ (Dan.7:19).

„Řekl takto: Šelma čtvrtá znamená království čtvrté na zemi, které rozdílné bude ode všech království, a zžije všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji.“ (Dan.7:23).

Kdo čte dále, zjistí, že v tom čase, kdy se to děje – a to je nyní – Bůh nebes zřídí Svě království na Zemi: „*Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všichni páni jemu sloužit a jeho poslouchat budou.*“ (Dan.7:27).

Ano, všecko, co Pán ve Svém Slově předpověděl pro náš čas, se děje, a my jsme generace, která to prožije. My, starší, jsme prožili říšskou křišťálovou noc, kdy všechny synagogy v německé říši vzplály a započal strašný holocaust. Prožili jsme to shromažďování dvanácti kmenů Izraele z cca. 150 zemí a v roce 1948 založení státu Izrael Ben Gurionem. Po druhé světové válce jsme prožívali rozdělení Německa a Evropy a stavbu Berlínské zdi v srpnu 1961. Právě tak jsme prožili pád zdi 9. listopadu 1989.

Sjednocení Evropy na základě Římských smluv z března 1957 a uskutečnění Lisabonské smlouvy ze září 2007 se staly realitou. Nyní prožíváme volání po světové autoritě, světové vládě. Národy a náboženství jsou sjednocovány pod Římem a globalizace pokračuje. Společenství národů se nachází na jedné lodi, ať jde o změnu klimatu, přírodní katastrofy – základně ve všech oblastech se jedná o porozumění a světový mír tak toužebně žádaný všemi národy (1.Tes.5:3). A biblickou symbolickou řečí vyjádřeno, odpadlý kostel rajtuje jako ta nevěstka na šelmě – drží opatř nevěrné duchovní moci v rukou a rajtuje na politické moci (Zj.17).

Všechny cesty vedou do Říma; jen jedna ven.

Nepotřebujeme již žádné předpovědi o tom, co se má dít v nejbližší budoucnosti, my máme nejlepší orientaci v prorockém slově Svatého Písma. Náš Pán to řekl třikrát, když hovořil o konečném času: „*A když se toto počne dít, pohledte a pozdvihněte hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.*“ (Mat.24:33; Mar.13:29; Luk.21:28).

Misijní cesty v roce 2009

Sám se divím internetové zprávě, z níž vyplývá, že od ledna do listopadu 2009 jsem jen s Lufthansou a Swiss/Star Alliance podnikl 88 letů – lety s jinými leteckými společnostmi nejsou zaznamenány. Pán to tak vedl, že jsem v tomto roce mohl zvěstovat Jeho drahé a Svaté Slovo v 21 zemích. Šest z nich jsem navštívil poprvé. Byl to opět požeňnaný rok s mnohým ovocem pro věčnost.

Vám všem v celém světě, kteří mne a tu službu vzpomínáte, srdečně děkuji za všechny modlitby a podporu. Pro rok 2010 Vám přeji překypující Boží požehnání.

Dozvuky roku 2009 a Výhled do budoucnosti roku 2010

Milovaný Pane a Spasiteli,
rozpomeň se na smlouvu, kterou jsi s námi uzavřel,
vzpomeň té krve, kterou jsi za nás prolil,
vzpomeň na zaslíbení, která jsi nám dal,
vzpomeň na naplnění, abychom duchovně žili.

Dorazili jsme do nejdůležitějšího časového období dějin lidstva a spásných dějin. Prorokovi Danielovi bylo přikázáno: „*Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečeť knihu tuto až do času konce. Mnozí budou pilně zpytovat, a rozmnoženo bude poznání*“ (Dan.12:4).

Ten konečný čas je tady, zapečetěná kniha je otevřena.

Apoštol Jan to dosvědčil a my to prožíváme: „*Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.*“ (Zj.1:3).

„*Neplač. Aj, zvítězil Lev, ten který jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečeti jejích*“ (Zj.5:5).

„*Aj, přijdu rychle – (brzy). Blahoslavený, kdo ostříhá slov proroctví knihy této.*“ (Zj.22:7).

„*A Duch i nevěsta říkají: Pojd'. A kdo slyší, rci: Přijd'. A kdo žízni, přijd', a kdo chce, naber vody života darmo.*“ (Zj.22:17).

„*Tak praví ten, který svědectví vydává o těchto věcech: Jistě přijdu brzo. Amen. Přijď tedy, Pane Ježíši!*“ (Zj.22:20).

„Chvála a čest a úcta nechť je Tobě navždy vzdávána, Beránku, který jsi nás spasil od hříchu! Haleluja, budiž chválen, Haleluja, Amen. Haleluja, budiž chválen, Pane, požehnej nás nyní.“

To učinil Bůh

Věrný Pán to tak vedl, že naše bohoslužby v prvním závěru týdne každého měsíce, které se konají v německém jazyku, jsou simultánně překládány do dalších dvanácti jazyků a internetem přenášeny do celého světa. Na všech kontinentech se pokaždé zapíná více než 450 počítačů.

Kdo by chtěl sledovat „online“ a ještě neví, jak se napojit na vysílání, nechť učiní následující. V internetu se napojí na naše webové stránky www.freie-volks-mission.de a potom klikne na „Live-Übertragungen“, zvolí video nebo audio, potom vybere odpovídající jazyk podle zobrazených vlaječek. Přenos bohoslužeb o každém prvním víkend v měsíci začíná v sobotu přibližně v 19.00 hod. a v neděli od 9.30 hod.

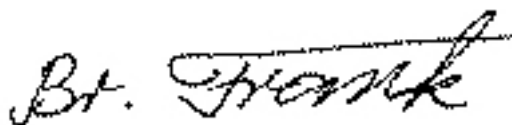
Shromáždění na závěr roku v Curychu s Večeří Páně a hodem lásky se bude konat 27. prosince 2009 v Bílém sále v lidovém domě, na Helvetiaplatz.

V Krefeldu zachováme rytmus těch prvních závěrů týdne v měsíci. První shromáždění v novém roce se tak bude konat v sobotu 2. ledna 2010 od 19.30 hod a v neděli 3. ledna 2010 od 10.00 hod.

Abychom mohli naplánovat ubytování a pohoštění, prosíme jako vždy o předběžné ohlášení.

Pán vám všem bohatě požehnej.

V pověření Božím působící

A handwritten signature in black ink, reading "Bt. Frank". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke extending to the right.

Svobodná lidová misie
informační kancelář

Doubecká 556

Jahodnice

Praha 9 - Kyje

CZ-198 00

tel. 281 931 729

e-mail: svobodna.lidova@post.cz